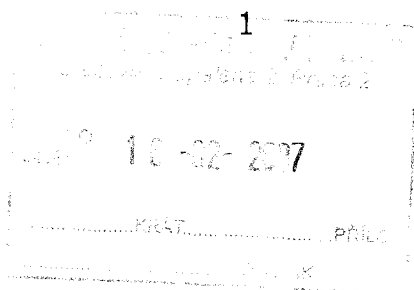

**Vrchní soud
v Praze****U S N E S E N Í**

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném 31.ledna 2007 odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze proti rozsudku Městského soudu v Praze z 11. dubna 2006 sp.zn. 46 T 1/2005 a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze podala u Městského soudu v Praze obžalobu na JUDr. Věslava Nemetha (dále jen obžalovaný) pro pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr.zák., § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák., jehož se měl obžalovaný dopustit tím, že 25.srpna 2000 v Praze, ačkoliv věděl, že pohledávka za ČSOB, a.s. (dále jen ČSOB) z titulu neuhrazené smluvní pokuty nemohla vzniknout, jelikož Projekt nebyl nikdy IPB, a.s. (dále jen IPB) realizován a současně jako autor Projektu věděl, že tento je natolik obecný, že se nejedná v daném případě o jedinečný, přesně stanovený, efektivní a jinému subjektu neznámý způsob řešení určitého problému a tudíž nepodléhá ochraně know-how, oznámil ČSOB, a.s. jakožto právnímu nástupci IPB, a.s., že žádá částku ve výši 3 350 000 000 Kč, vzniklou z titulu neuhrazené smluvní pokuty na základě porušení smlouvy o poskytování právních služeb uzavřené 12.listopadu 1998 mezi AK Doc. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., JUDr. Věslava Nemetha a partneři, se sídlem v Praze 1, Hybernská 12 a IPB, a.s. se sídlem v Praze 1, Senovážné nám. 32, jejímž předmětem plnění byla i realizace „Projektu snížení portfolia klasifikovaných aktiv českých bank s možností využití pro všechny finanční i průmyslové instituce“, tuto pohledávku postupně jednostranně navýšil 22.června 2001 na částku 5 482 802 055 Kč, 8.října 2001 6 080 000 000 Kč a následně na celkovou částku 7 232 964 055 Kč a vzápětí tuto pohledávku prodal a tímto jednáním se pokusil ČSOB způsobit škodu v celkové výši nejméně 7 323 964 055 Kč.

Městský soud v Praze usnesením z 22.března 2005 rozhodl podle § 188 odst. 1 písm. e) tr.ř. tak, že trestní věc obžalovaného se vrací státnímu zástupci k došetření. Proti tomuto usnesení podala stížnost státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze a obžalovaný. Vrchní soud v Praze usnesením z 22.července 2005 rozhodl tak, že z podnětu stížnosti státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze napadené usnesení zrušil a Městskému soudu v Praze uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl a stížnost obžalovaného podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. zamítl.

Po provedeném hlavním líčení Městský soud v Praze rozsudkem z 11.dubna 2006 rozhodl tak, že obžalovaného podle § 226 písm. b) tr.ř. zprostil obžaloby a podle § 229 odst. 3 tr.ř. byla poškozená ČSOB odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze. Uplatnil námitky, ze kterých dovozoval, že Městský soud v Praze provedené důkazy hodnotil nepřesně, když nepřihlédl ke všem okolnostem případu, k jeho zvláštnostem a charakteristickým rysům. V závěru navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena Městskému soudu v Praze k novému rozhodnutí.

Protože nebyly splněny podmínky pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal Vrchní soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo uplatnění práva obhajoby, provedl Městský soud v Praze všechny relevantní důkazy a tím si vytvořil potřebný podklad pro své rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 tr.ř., provedené důkazy zhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu logickým a přesvědčivým způsobem, jemuž z hlediska ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. nelze nic vytknout. V odůvodnění napadeného rozsudku Městský soud v Praze rekapituloval jednotlivé důkazy, vysvětlil jak tyto hodnotil a uvedl, z kterých skutečností ve svých skutkových zjištěních vycházel a rozvedl jakými právními úvahami se při posuzování řídil a proč dospěl k závěru, že nebyla prokázána subjektivní stránka žalovaného trestného činu respektive jeho pokusu, neboť nebylo bez vší pochybnosti prokázáno, že obžalovaný musel vědět, že jeho pohledávka z titulu neuhrazené smluvní pokuty nemohla vzniknout a že tuto pohledávku nárokoval v úmyslu uvést ČSOB v omyl, případně využít jejího omylu.

Úvodem Vrchní soud v Praze považuje za nezbytné zdůraznit, že v letech 1998 a 1999 probíhala jednání mezi vedením IPB a obžalovaným, která se týkala spolupráce při transformaci nelikvidních aktivit bank a následně 12.listopadu 1998 došlo k uzavření smlouvy o poskytování právních služeb mezi AK Doc. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., JUDr. Věslava Nemetha a partneři se sídlem v Praze 1, Hybernská 12 a Investiční a poštovní bankou, a.s., se sídlem v Praze 1, Senovážné nám. 32, za kterou smlouvu podepsali Ing. Jan Klacek, CSc., předseda představenstva a Ing. Alfréd Šebek, člen představenstva, kdy předmětem plnění byla realizace „Projektu snížení portfolia klasifikovaných aktiv českých bank s možností využití pro všechny finanční i průmyslové instituce“ a opis smlouvy byl předán právnímu oddělení IPB, jak vyplývá z výpovědi svědka Ing. Karla Haushaltera, který v kritickou dobu pracoval v IPB jako ředitel úseku 4.

Trestného činu podvodu podle § 250 tr.zák. se mimo jiné dopustí pachatel, který uvede někoho v omyl, nebo využije něčího omylu, přičemž ten, kdo byl uveden v omyl, provede majetkovou dispozici, kterou vznikne na jeho majetku škoda a

zároveň se tím pachatel nebo někdo jiný obohatí. Omylem třeba chápat rozpor mezi představou a skutečností, přičemž uvedení v omyl se děje Istivým jednáním, ale žádná zvláštní rafinovanost tu být nemusí.

Pro posouzení otázky viny obžalovaného je rozhodné, zda tím, že se domáhal uhrazení smluvní pokuty ze sjednané smlouvy, mohl ČSOB uvést v omyl, případně využít něčího omylu a tak naplnit znaky pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr.zák., § 250 odst. 1, odst. 4 tr.zák., když k vyplácení navyšované požadované částky nedošlo. Jelikož žádným z provedených důkazů nebyl takový úmysl v jednání obžalovaného prokázán, lze akceptovat stanovisko Městského soudu v Praze, že nebyla naplněna subjektivní stránka předmětného trestného činu, respektive jeho pokusu, neboť uvedený trestný čin musí být spáchán úmyslným jednáním.

Je nepochybné, že proces sekuritizace aktiv je složitou odbornou problematikou a obžalovaný byl pouze jedním ze spoluautorů navrhovaného programu. Z výsledků dosavadního dokazování nelze vyloučit, že obžalovaný mohl předpokládat, že byly poskytnuty nové originální myšlenky k realizaci restrukturalizace nelikvidních aktiv, že IPB tyto myšlenky bez jeho vědomí a souhlasu použila a smluvní pokuta mu proto právem náleží a je zřejmé i to, že ČSOB neměla v úmyslu od samého počátku požadovaný nárok uspokojit a neměla v úmyslu jakýkoli zápočet postoupené pohledávky uznat. Její aktivní obrana svědčí jednoznačněmu závěru, že nebyla jednáním obžalovaného uvedena v omyl.

Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze brojí proti způsobu, jakým Městský soud v Praze zhodnotil provedené důkazy. Vrchní soud v Praze zdůrazňuje, že současná právní úprava trestního řádu vychází z dominantní role soudů I.stupně při vytváření skutkového podkladu pro rozhodnutí ve věci. V souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti je na soudu I.stupně před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvodil závěry významné pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn činit jiné skutkové závěry toliko v limitované míře na podkladě jím provedeného dokazování. Sama skutečnost, že státní zástupkyně Městského státního zastupitelství nenavrhuje důkazy další, nezabavuje soud možnosti takového důkazy provést, pokud je zjištěna jejich existence a možnost provedení, což v daném případě není, neboť dokazování před Městským soudem v Praze bylo provedeno vyčerpávajícím způsobem a všechny dostupné a potřebné důkazy byly provedeny.

Podle stanoviska státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze po provedeném dokazování lze připustit, že mezi IPB a obžalovaným probíhalo jednání o uzavření smlouvy, avšak platná smlouva uzavřená nebyla a to zejména v podobě, kterou obžalovaný předložil u hlavního líčení, neboť tato je neplatná z mnoha důvodů, „primárně z toho, že nelze mít za to, že smlouva sestávající se z zvolných listů sešitých obyčejnou kancelářskou sešívačkou, která nemá podepsány všechny listy tak, jak tomu bylo a je běžné, je lehce manipulovatelná a to považují za obecně známé“ a jednak z rozhodnutí civilních soudů vyplývá, že smlouva je neplatná z důvodů neurčitosti předmětu právních služeb, neboť neobsahuje konkretizaci

pohledávek a byla koncipovaná za nápadně nevýhodných podmínek, které by zavazovaly banku k neodpovídajícímu plnění.

Stanovisko, že smlouva složená z volných listů a sešitá kancelářskou sešivačkou je manipulovatelná, lze stěží zpochybnit, ale k posouzení viny nestačí toliko úvaha, musí být takováto skutečnost prokázána, což se v průběhu celého trestního řízení nestalo a žádná manipulace s originálem smlouvy ze strany obžalovaného prokázána nebyla. Ohledně platnosti či neplatnosti smlouvy pro potřeby trestního řízení je rozhodující stanovisko obžalovaného, že tuto považoval za platně uzavřenou, když ani tato část obhajoby obžalovaného nebyla zpochybněna.

Důvodně byla odmítnuta i námitka, že obžalovaný využil toho, že ČSOB byla nástupnickou bankou IPB, došlo ke změně osob s rozhodovacími pravomocemi a osob, které měly o věcech přehled, což bylo podstatné proto, aby banku mohly uvést v omyl. Při akceptaci tohoto stanoviska vyplývá logický závěr, že v ČSOB pracovali lidé, kteří nebyli schopni rozpoznat smysl a podstatu uplatněné operace. Nelze přehlédnout, že pracovníci ČSOB od počátku, co byla banka vyzvána k plnění, tuto povinnost odmítali, není patrné co zapříčinilo, že jednáním obžalovaného měli být uvedeni v omyl. Pokud jde o pohledávku, která z uzavřené smlouvy vyplývá, přes všechny nejasnosti ji nelze označit za neexistující, lze připustit, že je sporná, to však neruší její existenci a její uplatnění v řízení před soudem či postoupení jinému subjektu je nakládání s pohledávkou dle platných právních předpisů a tedy výkonem práva.

Státní zástupkyně Městského státního zástupce v Praze má za prokázané, že obžalovaný věděl, že pohledávka nikdy nevznikla, snažil se, aby se ČSOB domnívala, že pohledávka je skutečná a on by tak získal finanční prostředky v řádu miliard. Vrchnímu soudu v Praze nezbyvá, než konstatovat, že tento závěr není podložen žádným konkrétním důkazem.

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze přítomný veřejnému zasedání podané odvolání doplnil tak, „že měl soud prvního stupně vyžádat doplnění znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, neboť znalec u hlavního líčení nevyločil možnost, že v případě poskytnutí většího množství srovnávacího materiálu by mohlo dojít i k vyšší pravděpodobnosti k závěru o sporných podpisech Ing. Klacka a Alfréda Šebka“.

Lze odkázat na zjištění a závěry Městského soudu v Praze a pro přehlednost Vrchní soud v Praze zaznamenává, že ze znaleckého posudku, který vypracoval znalec RNDr. Miroslav Musil, který si vyžádala ČSOB, bylo zjištěno, že poslední strana kopie smlouvy, na které jsou podpisy zástupců IPB a obžalovaného, byla vyhotovena na jiném reprodukčním zařízení než prvních pět stránek smlouvy. Podle znaleckého posudku vypracovaného Ing. Pavlem Kokišem, který si vyžádal obhájce obžalovaného, nebyly zjištěny žádné poznatky, které by svědčily o dodatečné výměně některého z listů notářsky ověřené kopie smlouvy. Znalci byli vyslechnuti v hlavním líčení a oba se shodli na tom, že uvedený rozpor je výsledkem toho, že každý z nich zkoumal jinou notářsky ověřenou fotokopii smlouvy. Městský soud v Praze proto rozhodl o přibrání Kriminálního ústavu Praha, Policie ČR a

zpracovatel pplk.JUDr. Jiří Straka vyslechnutý v hlavním líčení jako znalec potvrdil, že je pravděpodobnější, že sporné podpisy na jména Ing. Jan Klacek a Ing. Alfréd Šebek, které se nacházejí na přiložené smlouvě o poskytování právních služeb z 12. listopadu 1998, na listu označeném č.6/440-6, jsou pravými podpisy osob, na jejichž jména znějí a všechny listy přiložené smlouvy byly vyhotoveny za stejných podmínek a na stejném tiskovém zařízení: Z jeho výpovědi vyplynulo, že srovnávací materiál co do počtu byl dostačující, jinak by znalecký posudek nevypracoval. Pro případ, že by srovnávací materiál byl doplněn, nelze říct, zda by to vedlo k upřesnění či nikoliv, spolehlivá odpověď by byla možná pouze za předpokladu, že by takový materiál byl obstarán, z toho vyjde výsledek, o který je možno se opřít.

Jelikož ani svědkové Ing. Jan Klacek a Ing. Alfréd Šebek nezpochybňují své podpisy na předmětné smlouvě, je další šetření v tomto směru nadbytečné, protože závěr o pravosti podpisu je z hlediska znaleckého vysoce pravděpodobný a zhodnocením všech provedených důkazů lze dospět k závěru, že podpisy na předmětné smlouvě jsou pravými podpisy Ing. Jana Klacka a Ing. Alfréda Šebka.

Návrh na doplnění dokazování spočívající v tom, „že soud prvního stupně měl vyžádat revizní posudek, kterým by se vypořádal s určitými rozpory ve výpovědích zpracovatelů předložených posudků, tj. doc. Ježka na straně jedné a Ing. Kochánka a Ing. Smrčky na straně druhé“ nebyl Vrchním soudem v Praze akceptován. Městský soud v Praze se zabíral i touto skutečností a dospěl k závěru, že revizní ústavní posudek by nemohl odpovědět na otázku, zda si obžalovaný musel být vědom toho, že jím navržený projekt sekuritizace je v podmínkách IPB nepoužitelný a správně poukázal na skutečnost, že podle čl. VII odst.1 smlouvy o poskytnutí právní pomoci z 12. listopadu 1998, se IPB zavázala, že při sekuritizaci bude využívat právních služeb advokátní kanceláře JUDr. Nemetha a obžalovanému nebyla dána možnost, aby podle článku II smlouvy o poskytování právních služeb se účastnil uzavírání smluv se zahraničními partnery a dalšími subjekty, mimo IPB, které se na sekuritizaci aktiv IPB podílely. Tyto závěry odpovídají provedeným důkazům, jsou logické, přesvědčivé a proto se s těmito Vrchní soud v Praze ztotožnil.

Pokud jde o výrok o náhradě škody, kdy podle § 229 odst.3 tr.ř. byla ČSOB odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jde o rozhodnutí správné, neboť obžalovaný byl obžaloby zproštěn a jiné rozhodnutí proto nepřichází v úvahu.

Z výsledku dokazování vyplynulo, že předmětnou pohledávku obžalovaný prodal společnosti Goldfund. Usnesení o zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 tr.ř.) obžalovaného pro pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst.1 tr.zák. k § 250 odst.1, odst.4 tr.zák. žádné takové jednání neobsahuje. Teprve obžaloba konstatuje, že obžalovaný pohledávku ve výši 7 232 964 055 Kč, poté co ji nárokoval u ČSOB, vzápětí prodal a tímto jednáním se pokusil ČSOB způsobit škodu v uvedené výši. Vrchní soud v Praze, dospěl stejně jako Městský soud v Praze, k závěru, že údaj uvedený v obžalobě je nepřesný v tom, že ona pohledávka byla prodána již 27. června 2000.

Podstatu skutku nutno spatřovat v jednání a následku, který jím byl způsoben, totožnost skutku je zachovaná, je-li zachovaná totožnost jednání nebo totožnost následku.

Z provedených důkazů vyplývá, že jde nepochybně o jiné jednání, v jiném časovém prostoru, pravděpodobně i vůči jiným poškozeným, jde tedy o další skutek, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání a nemůže být o něm v rámci tohoto řízení rozhodnuto, jak rovněž Městský soud v Praze správně konstatuje. Vrchní soud v Praze ještě dodává, že není oprávněn v této fázi vyslovovat právní názor o vině či nevině obžalovaného, jak učinil Městský soud v Praze a bude na orgánech činných v přípravném řízení, aby zvážily, zda jednání vykazuje znaky trestného činu či nikoliv.

Z důvodů shora uvedených bylo odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze shledáno nedůvodným a jako takové bylo podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání**.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat *pouze prostřednictvím obhájce*, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává *u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí*, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze 31. ledna 2007

Předseda senátu:
JUDr. Jaromír Klimša, v.r.

Za správnost vyhotovení:

